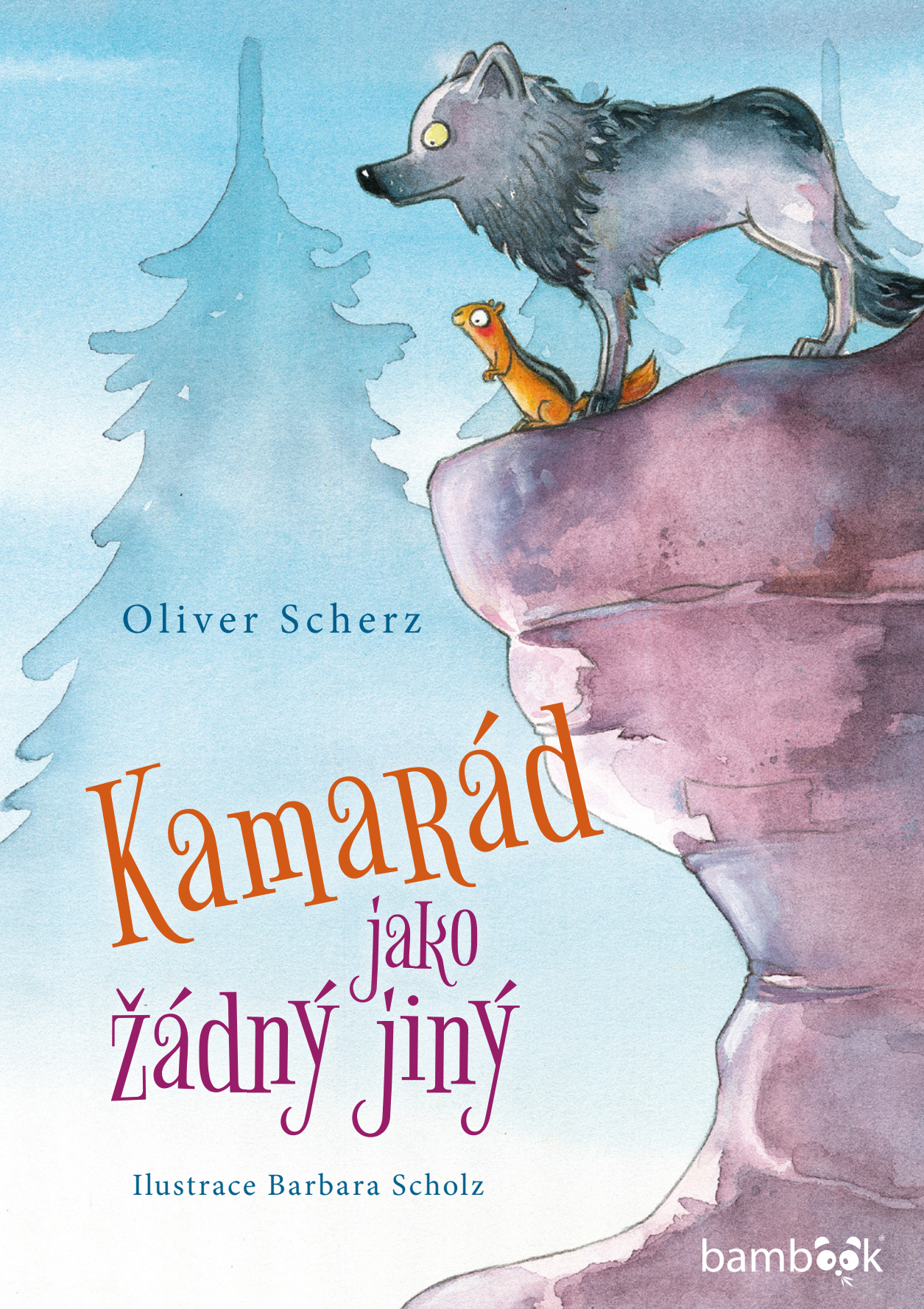

Oliver Scherz

Kamarád jako žádný jiný

Ilustrace Barbara Scholz

bambook

Kamarád jako žádný jiný

Bambook

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.
Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Kamarád jako žádný jiný

Oliver Scherz

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou Bambook.
U Průhonu 22, Praha 7
info@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 9865. publikaci

Texty: Oliver Scherz
Ilustrace: Barbara Scholz
Překlad a jazyková úprava: PhDr. Květa Böhmer
Sazba: Karolína Bendová, Dis.
Odpovědná redaktorka: Ing. Jana Minářová

Počet stran 128
První vydání, Praha 2025
Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

Přeloženo z originálu:
EIN FREUD WIE KEIN ANDERER
Oliver Scherz (autor)
Barbara Scholz (Ilustrator)
© 2018 by Thienemann in Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart

Translation © Grada Publishing, a.s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Za doporučení a postupy v této knize nelze převzít žádnou odpovědnost.
Autor ani nakladatelství neručí za jakékoliv osobní, věcné ani majetkové škody.

ISBN 978-80-271-7737-0 (ePub)
ISBN 978-80-271-7736-3 (pdf)
ISBN 978-80-271-6952-8 (print)

Oliver Scherz

Kamarád jako žádný jiný

Ilustrace
Barbara Scholz

bambook

Pro Juli a Michela,
Liselotte a Friedu,
Kazimíra a Benna

Obsah

Leonovo tajemství 7
Vlk na třech nohách 22
Gordon 33
Hrdinský čin 41
Údolí vlků 55
Dva kamarádi 67
Vlk nebude nikdy tvůj kamarád 81
Na útěku 92
V Zemi nikoho 105
Rozloučení 111
Zimní spánek 120

Leonovo tajemství

Malý sysel Leon se za běhu ještě ohlédl. Maminka stála u vchodu do nory vztyčená na zadních nohou a úzkostně za dětmi volala: „Když nad vámi poletí sokol, schovejte se pod zem. A mějte uši nastražené! Kojoti se dokáží připlížit na svých měkkých tlapách úplně potichu. Nezapomeňte na to!“

Potom už Leonovi zmizela z dohledu za vysokým keřem. Před ním se rozsvítila louka posetá tisíci květy, sluneční paprsky se roztančily mezi stromy a v dálce na obzoru se zazelenaly hory.

„Pojď, doběhneme až na kraj lesa…!“ navrhl mu bratr Noel, „až k tomu ostružinovému keři, co je od naší osady úplně nejdál!“

„Ále, tam to už přece dávno známe!“ namítl zklamaně Leon. Přál si najít nové poklady do své tajné sbírky plodů, a ty se většinou nedaly najít na vyšlapané stezce. „Pojď, prozkoumáme les!“ navrhl Noelovi.

„Tam se ale nesmí!“ zavrtěl hlavou Noel.

„Ale já jsem v lese ještě nikdy nebyl…,“ namítl Leon.

„No protože tam nesmíme!“ odpověděl Noel.

Leon vyskočil do výšky za ptačím pírkem.

„Hm…, ale přesto…“, přesvědčoval Noela.

Pírko si tančilo ve větru sem a tam. Tu vzlétlo do výšky, tu mu prolétlo přímo pod nosem. A když se konečně sneslo na břeh potoka, leželo tam ještě tolik dalších zajímavých věcí!

Leon se sehnul a už si strkal do lícních kapes jeden poklad za druhým.

„Podívej se, co jsem našel," zamumlal nakonec s plnými torbami a pyšně vyplivl nashromážděné cennosti před sebe na zem.

„Koukni se! Tady v tom kamínku je celá moucha!" Leon si přiložil zlatožlutý kamínek k oku a otočil se k bratrovi. Ale co to? Noel už za ním nestál. Jako by se do vzduchu vypařil.

„Noeli?!" zvolal Leon a pomalu spustil pracku s kamínkem dolů. Teprve teď si všiml, že Stezku plodů už dávno opustil a ocitl se na neznámé pasece. A kojoti se určitě už plíží na svých sametově měkkých tlapách, zatrnulo v něm.

Nastražil uši, ale uslyšel jen bzukot hmyzu a zpěv ptáků. Rychle si nacpal všechna barevná pírka, prázdnou šnečí ulitu a zlatožlutý kámen s mouchou zpátky do lícních toreb. A podívejme se, zůstal tu ještě kousek ještěrčího ocásku! Když se vše pořádně stlačí, zbude místo i na dva až tři další poklady, zaradoval se. Nebo na pár ostružin a brusinek… Bezva!

Možná bych se měl vrátit k Noelovi pomoct mu sbírat ostružiny, prolétlo mu hlavou, zatímco zvědavě pozoroval, co zajímavého mu potok ještě přinese. Jen chviličku se tu ještě porozhlédne!

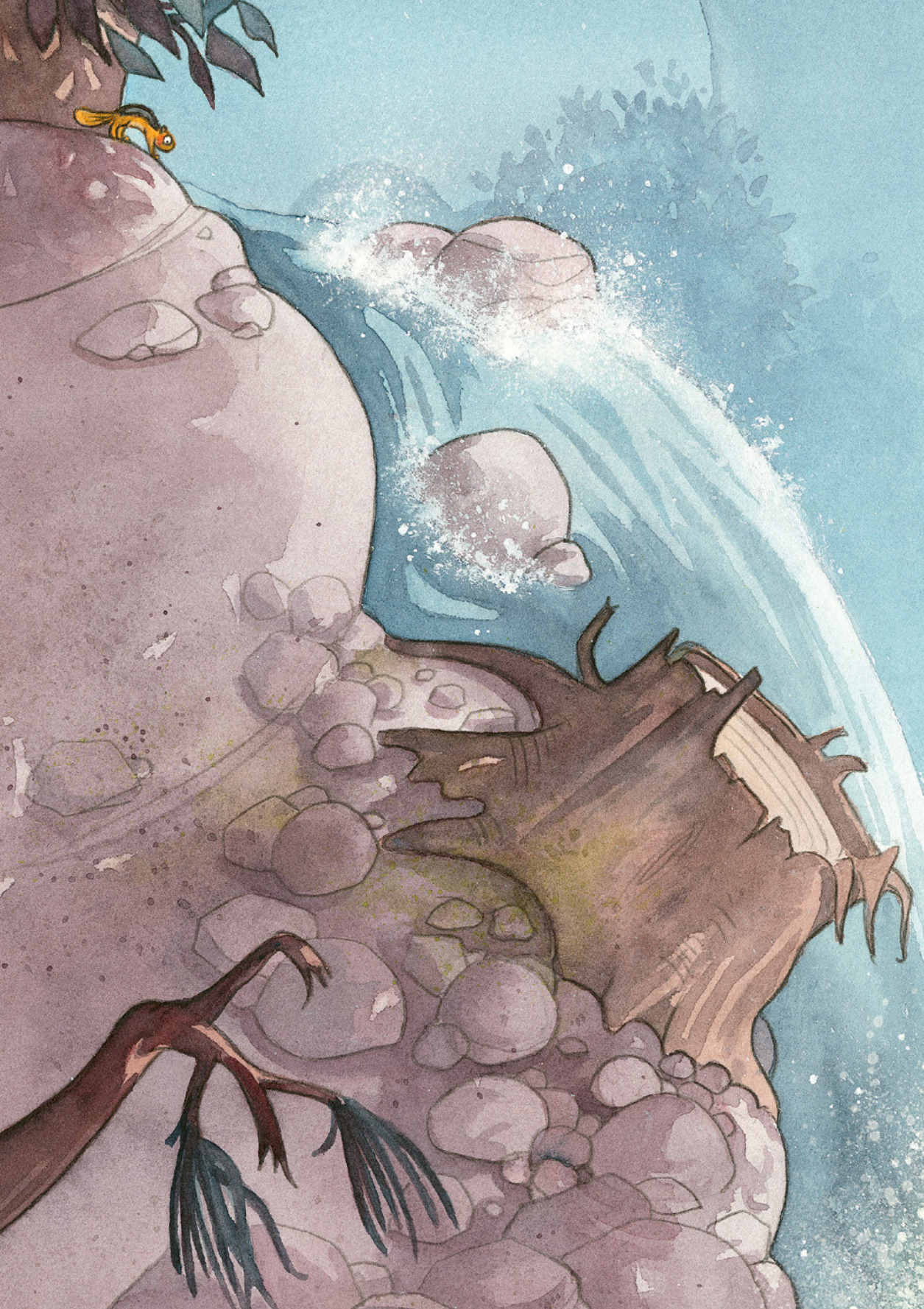
Lísteček, semínko stromu, nadýchané ptačí peříčko, ale pojednou… Leon zahlédl něco úžasného! Třpytivé křídlo vážky! A už se za ním rozběhl. Musí ho získat do své sbírky! V noci si ho v pelíšku vytáhne ze suché trávy a podívá se, jestli se třpytí i ve tmě!

Leon předběhl vážčí křidélko, které se zlehka točilo na hladině potoka, a dychtivě ho vyhlížel ze břehu. Zprudka zalovil packou ve vodě. Ale ať se snažil sebevíc, kromě mokrých tlapek si z vody nic neodnesl. Nevadí…

Utíkal dál podél břehu za vážčím křidélkem, klopýtal o vlastní tlapky a zapomněl na celý svět. Všechno kolem hlasitě hučelo, ale Leona to z nadšení nevytrhlo. Domníval se, že to jen vítr šumí v korunách stromů. Nepovšiml si ani zvláštního dunění. Až pojednou vyskočil z hustého podrostu a zarazil se.

Les skončil, jako když utne. Leon se tak lekl, že málem spolkl nastřádané poklady. Svět se před ním zcela proměnil. Stromy vyvrácené z kořenů ležely bez ladu a skladu, poházené po příkrém kamenitém svahu jako sirky; dokonce i velké balvany se svalily ze srázu dolů, kde se rozskočily, jako by byly z hlíny.

Hučení přerostlo v burácení. Potok odnesl vážčí křidélko do velké řeky, jejíž divoký proud strhával všechno kolem sebe, a ani ne sto kroků od Leona se křidélko i s vodopádem propadlo do hlubin, kde se ztratilo v neproniknutelné vodní tříšti.

Leon se opatrně přišoural
až k okraji vodopádu.
Opatrně se nahnul dolů.
Tohle je ten konec světa! pomyslel si ustrašeně.

Všichni z osady znali pověst o konci světa.
Žravý netvor u vodopádu bez ustání čekal,
aby svou oběť stáhl do hlubin.

„Nikdy nesmíte sejít ze Stezky plodů! Nezapomeňte na zlého netvora!“ varovala je vždy maminka.

Leon se však odvážil přiblížit až k okraji vodopádu. Voda s ohlušujícím řevem padala do jezera, odkud do výšky vystřikovaly gejzíry bílé pěny, které se rozptylovaly v droboulinké kapičky. A ty se vzápětí rozprostřely nad zpěněnou hladinou jako třpytivá barevná duha.

Vodopád sice nahánět hrůzu, ale netvorovi se vůbec nepodobal. Na to byl až příliš krásný. Leon okouzleně zíral do zpěněné vody. Barevná duha se klenula nad hladinou jako třpytící se brána. Leon pátravě pohlédl na hladinu jezera. Kéž by mu zazářilo vážčí křidélko někde na hladině!

Ale kdepak, už ho neviděl. A co když seběhne dolů? Opatrně seskočil po omletých valounech o kousek níž. Srdce se mu prudce rozbušilo. Co se asi stane?
Ale nestalo se nic. Zvědavě skočil na další kámen.

Ten se mu však pod nohama uvolnil, a než se stačil něčeho chytit, už klouzal dolů. Nejdřív udělal jen pár

kotrmelců a zachytil se trsu trávy, ale vtom mu nohy znovu podjely a on se kutálel dál.

Zastavil se teprve v údolí nárazem do čehosi měkkého, až zavrávoral. Ale hned se zase postavil na nohy a rozhlédl se kolem. Štěstí, že jsem nevrazil do toho balvanu vzadu, oddychl si. Vtom však úlekem nadskočil. Před ním leželo obrovské zvíře porostlé hustou černošedou srstí. Kojota už jednou viděl. Ale tohle zvíře bylo o hodně větší než kojot! Mělo sice také podlouhlou tlamu a huňatý ocas, ale kdepak, kojot to rozhodně nebyl. Že by to byl přece jen ten netvor?!

Zvíře pomalu otevřelo oči. Byly průzračně žlutozelené a lesklé jako vzácné kamínky z Leonovy tajné sbírky. Leon bez hnutí strnul na zadních nohou. Ale ani černošedé zvíře se nehýbalo. Přitom stačilo udělat jen malý krůček, a už by ho uchvátilo do své obrovské tlamy!

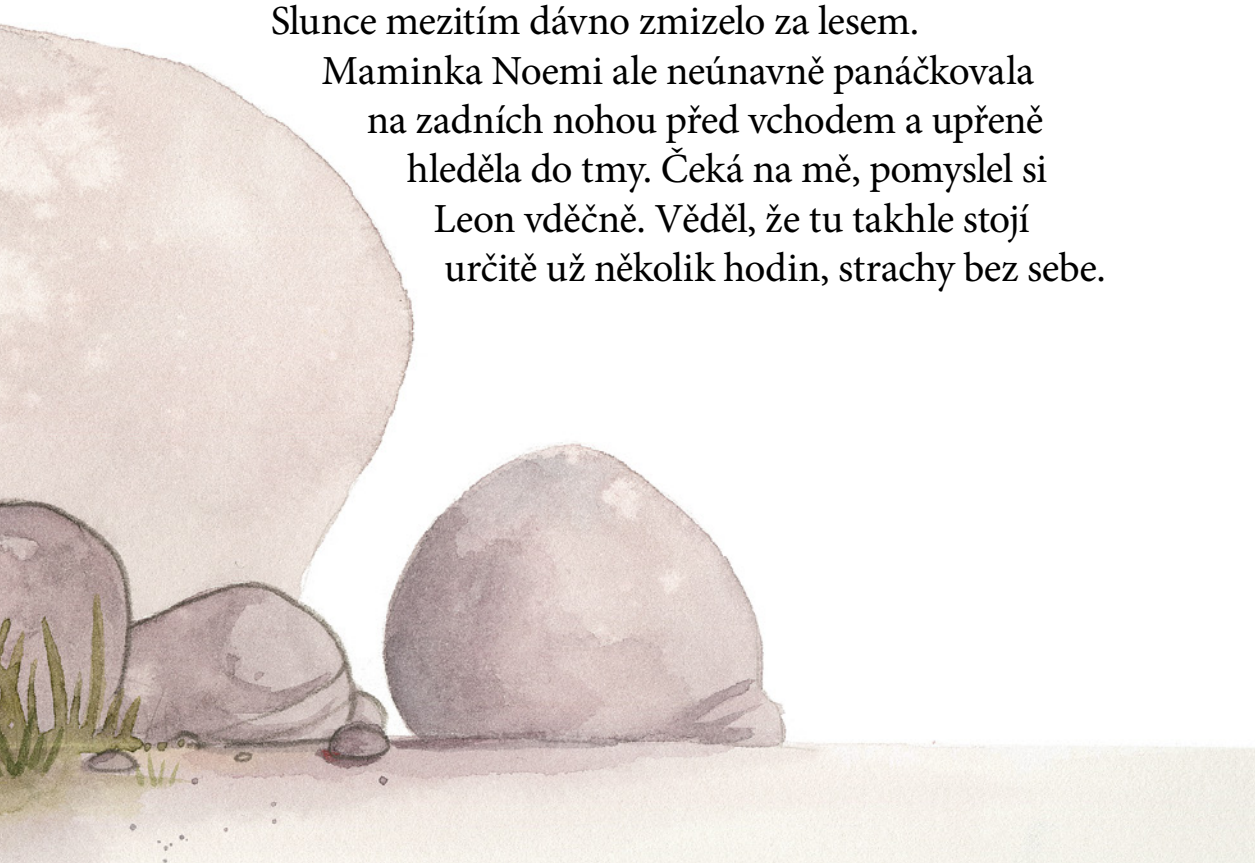

Když si to Leon představil, prudce uskočil a vzápětí již ustrašeně uháněl po kamenité stráni zpátky. Nejprve pro jistotu pozpátku, pak však se rychle otočil a vyběhl svižně jako lasička po kulatých kamenech nahoru. Skoro tak rychle, jako se skutálel dolů. Konečně se dostal na okraj lesa a zmizel v bezpečí lesních houštin.

Až tady si uvědomil, že vůbec netuší, kde je… Proplétal se mezi stromy, zakopával o kořeny, točil se v kruhu, až konečně zahlédl potok, kde tak bezstarostně sledoval vážčí křidélko.

Tady přece našel ten zlatožlutý kámen s mouchou! oddechl si. A už se vracel po své vlastní pachové stopě, která ho dovedla až na stezku s plody. Nikde nespatřil ani živáčka, natož Noela. Takhle se k rodné osadě před západem slunce nedostane. A skutečně.

Slunce mezitím dávno zmizelo za lesem. Maminka Noemi ale neúnavně panáčkovala na zadních nohou před vchodem a upřeně hleděla do tmy. Čeká na mě, pomyslel si Leon vděčně. Věděl, že tu takhle stojí určitě už několik hodin, strachy bez sebe.

Když ho spatřila, oddechla si. Strach se však záhy změnil v hněv. Beze slova ho vtáhla do nory.

A tam to začalo: „Víš dobře, že se máš vrátit dřív, než slunce zapadne za lesem!“ zlobila se.

Ale Leonovi maminčino spílání nevadilo. V uších mu znělo jako nejkrásnější zpěv. Jak byl rád, že ji zase slyší.

„V noci číhá venku Všechnožrout,“ hubovala Noemi. „I sovy tě uvidí za tmy mnohem lépe než ve dne!“ Rozčileně si pročísla trochu vypelichanou srst na hlavě, kde se jí už od starostí vytvořila malá lysinka, a vytrhla si zase pár chlupů jako vždycky, když se bála o své děti.

Pak syna odtáhla spletitou chodbou do ložnice. Vonělo to tu teplým senem, bezpečím a známým pachem sourozenců. Leon se rozhlédl. Uprostřed na seně si hověla jeho sestra Mimi. Byla ze všech nejkulatější a svým objemným bříškem vyplňovala skoro půlku ložnice. Ta si už nastřádala pořádnou zásobu tuku na zimu! Právě chroustala stéblo sena, zatímco tři další sourozenci si o její kulaté tělíčko hřáli kožíšky.

Noel se vedle ní neklidně převaloval pořád ze strany na stranu. Nemohl se už dočkat, až se Leona na všechno vyptá. Ale maminka Noemi ho k němu nepustila. Pečlivě a dlouho lízala svým hrubým jazykem Leonovu srst. Sama… Nikdo jiný k němu nesměl.

A Leon snášel maminčinu péči bez slůvka odporu. Nedal na sobě znát, jak moc ho při tom bolí modřiny, které si udělal při pádu do údolí.

Naštěstí si maminka Leonových modřin nevšimla a na nic dalšího se neptala.

„Tak hotovo, můžeš si jít lehnout," řekla nakonec.

Leon se s úlevou usmál. Ale jen tak tak, že mu z lícních toreb nevypadly nastřádané poklady. Honem pusu zavřel a přidržel si tváře packami.

Nesmí nic ztratit! Ani jeden kamínek, ani ještěrčí ocásek. Ale hlavně mu nesmí uklouznout ani slovíčko, aby se nikdo nedozvěděl, že byl až na samém konci světa! A už vůbec ne maminka! Nevěřila by, že se tam dostal náhodou. A nikdy by mu to neodpustila, protože dnes byl na tom nejzakázanějším místě!

Noemi popostrčila Leona na voňavé lůžko z čerstvého sena, vytáhla pečlivě srolované kuličky z květů a rozdělovala je sourozencům do malinkých kuliček:

„Něco na posilněnou a na zahnání nočního hladu." A opatrně vložila každému kuličku do tlapek. Nato se unaveně natáhla mezi děti, které se k ní pevně přitiskly. A Noemi jim vyprávěla pohádku na dobrou noc. O blatouchu…, tu, kterou už všichni dávno znali a která byla tak nudná, že radši okamžitě usnuli.

Ale dnes tomu tak nebylo. Jakmile se maminka vrátila hlídat vchod, otevřel Noel oči a zašeptal Leonovi vzrušeně do ucha:

„Tak co, kde jsi byl?"

Jak rád by mu Leon vyprávěl, kde byl a co zažil! Jak moc si toužil o všem popovídat. Divný černošedý netvor mu nešel z hlavy!

Noel ale nedokázal udržet jazyk za zuby. Nedalo se mu svěřit ani to nejmenší tajemství. Leon si vzpomínal, jak spolu nedávno na stezce plodů olizovali zkažené bobulky. Hned to pak musel doma všechno vyzvonit. Ba ne, netvor na konci světa, takové tajemství se mu svěřit nedá.

„Hrál jsem si jen s ptačím pírkem u potoka," zalhal pro jistotu.

„A proč jsi večer vypadal jako po nájezdu syslů z Dolní hůrky!?" vyzvídal Noel.

„To… kvůli tomu peříčku. Chtěl jsem ho chytit. Kutálel jsem se za ním po zemi."

„Tomu nevěřím," zasykl Noel, „vsadím se, že je za tím ještě něco jiného."

Naklonil se blíž k Leonovu uchu a zašeptal:

„Vezmeš mě k tomu potoku s sebou?"

Leon se mlčky zadíval na strop. Neodpovídal.

Noelovi připadalo Leonovo mlčení divné. Zkusil to tedy jinak: „Anebo raději ne, nesmíme se vzdálit z cesty. A už vůbec ne ze Stezky plodů."

Leon na to zase nic neřekl.

Noel pokrčil rameny, zavrtal se do teplého sena, ale ještě znovu pohlédl pyšně na Leona:

„Zato já jsem byl až u ostružinového keře," chlubil se šťastně. Jako by to bylo bůhvíjaké dobrodružství.

Noelovi se však oči zavíraly a za chvilku je už nedokázal udržet otevřené. K Leonovu zklamání usnul jako ostatní.

Leon zůstal se svým tajemstvím sám. Tiše vylovil všechny nasbírané poklady z lícních toreb a jeden po druhém si je nastrkal do tajné skrýše v seně k ostatním. Pak si lehl na záda a pokoušel se usnout. Ale nešlo to. Hlavou se mu rojily vzpomínky na šedočerného netvora. Že by to přece jen byl vlk? Maminka jim o vlcích vyprávěla. „Vlci jsou větší bratři kojotů," říkala vždy varovně. „Jsou to divoké šedé stíny lesa." Leon se roztřásl hrůzou. Ano! Musel to být vlk!

Leon nechápal, jak mu mohl uniknout. Chlupy na hlavě se mu zježily hrůzou. Vtom se zarazil. Počkat! Ta velká tlama…, pronikavé zelené oči, huňatý ocas… A co ta obrovská hromada kamení na zadní noze?! Ovšem! Co ta nehybná zadní noha? V údolí si jí hrůzou ani moc nevšímal. Ale nyní se mu zřetelně vybavila. Nebyla snad zasypaná hromadou spadaných kamenů?!

Najednou si to vybavil. Ba ne! Ten vlk tam neležel jen tak. A nespal. Byl uvězněný svojí pravou zadní tlapou pod nánosem kamení. Možná byl i zraněný. Proto se na něho nevrhl.

Leon si představil, že by on měl packu pohřbenou pod hromadou sutin. Otřásl se. Zřetelně pocítil bolest, kterou asi musel cítit zraněný vlk. Neklidně se převaloval v pelíšku sem a tam a usilovně přemýšlel, zda se na něho zelené vlčí oči dívaly zle, nebo spíš smutně.

A byl si skoro jistý, že to byly smutné oči. Teskný vlčí pohled už nedokázal zahnat z mysli. Co se stane, jestli mu nikdo nepomůže nohu vyprostit? Přece tam nemůže jen tak zůstat? Ta představa Leona vyděsila. I když to byl jen vlk, a vlk vždycky zůstane vlkem, někdo mu přece musí pomoct!

Leonovi se po zbytek noci už nepodařilo usnout. A za úsvitu se mu srdce rozbušilo ještě víc.

Napadlo ho totiž něco neuvěřitelného. Co kdyby mu pomohl on sám?! A s touto představou nakonec přece jen upadl do krátkého neklidného spánku.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Kamarád jako žádný jiný**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.